

Side af Salen, der repræsenteres af den ærede 1ste kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Nime-
stad), den Gang sagde. Lader os høre
det; det er ikke saa vidtløftigt, og jeg
haaber, at den ærede Formand vil tillade mig at
dokumentere min Paastand med nogle korte Cita-
ter. Der var nu en daværende kjøbenhavnsk Rigs-
dagsmand, for hvem baade jeg og mangfoldige
i denne Sal, og jeg kan gjerne sige: hele Kjø-
benhavn har den største Høiagtelse, nemlig Stats-
raad Broberg; han sagde: „Seg tror, at Alle
ville være enige med mig i, at den vigtigste Ret
i enhver konstitutionel Stat er Skattebevil-
lingsretten, og jeg tror derfor, at enhver
Repræsentation er pligtig til i høieste Maade at
vaage derover, naar den ikke vil staa fare for at
miste sin frie Forsatning, thi den frie Forsatning
kan ikke bestaa uden Skattebevillingsret.“ Det
sagde denne Mand, og det anvende vi her paa
det foreliggende Forslag. Seg paaftaar, at Skatte-
bevillingsretten er en saa stor Ret for Folkethin-
get, at den afføder ikke blot en Ret til at sætte
Ministre, som krenke Skattebevillingsretten, under
Tiltale, men at den ligefrem gjør det til en Pligt
for Folkethinget at sætte de Ministre under An-
klage, som trodse Folkethingets Bevillingsmyndig-
hed. Deri samstemmer jeg med Statsraad Bro-
berg, som sagde, at Folkethinget er pligtigt til i
høieste Maade at vaage over Skattebevillingsretten,
men dette kan kun ske ligesoverfor saadanne egen-
mægtige Ministre ved at henvise Sagen til Rigs-
retten. Dernæst vil Enhver, som gjør sig den
Meilighed at efterlæse Forhandlingerne fra 1855,
finde et udførligt Foredrag af Monrad, som jo
hører til den samme Side som den ærede 1ste
kjøbenhavnske Rigsdagsmand, og der se, at Mon-
rad blandt mange andre Ting siger: Skulle vi
ikke vise Overbærenhed mod disse Ministre; de
have dog maasse opfyldt vor Villie ved disse
Overstridelser? Have Hall og Worsaae opfyldt
Folkethingets Villie ved at overstride Bevillingerne
med $\frac{1}{2}$ Million Kroner? Gik Theaterloven saa
glat igjennem, blev Afstemningen for Theaterloven
saa talrig, at en Minister kunde tro, at der gjerne
kunde tages halvt saa Meget til? Nei! Seg var
En af dem, der listede Theaterloven igjennem med
et svagt Overtal, og jeg veed saa godt, hvorledes
denne Lovs Vedtagelse i Folkethinget blev optagen
af et saa stort Antal Medlemmer i Folkethinget,
at det den Gang var nær ved at kunne forlæste
Loven. Og nu senere! Til da Ministrene Hall
og Worsaae Flertal i Folkethinget, kunde disse
tvende Mænd tro, at deres politiske Stilling uden
videre kunde skaffe dem Tilladelse til at bruge
Statens Midler? Nei, det tror jeg, Enhver vil
sige, at eftersom det forenede Benstre er voget,
maatte disse Mænds Udsigter til at faae deres
Overstridelser godkjendte aftage; thi det er
Ministrenes politiske Forhold til Majoriteten i
Folkethinget, som skal skaffe dem Godkjendelse

for Overstridelser, som skal skaffe dem bills
of indamnty. Dette have disse Mænd ikke
kunnet vente, og saaledes var det ogsaa i
1855. Ministeriet Orsted var aldeles paa
Rant med Majoriteten i Folkethinget, og derfor
blev det sat under Tiltale. Nu er der her Parti-
kamp, — det vide vi Alle, og det skal frem og-
saa her — og i denne Partikamp kunne vi ikke
tage personlige Hensyn ved saadanne politiske Mis-
ligheder som den, det er at gaa over Theater-
loven med $\frac{1}{2}$ Million Kroner. Monrad sagde
den Gang i sit Foredrag: „Skulde det være en
vis Overbærelse, en vis Skaansel mod de af-
traadte Ministre, skulde det være det, at vi maatte
sige: Jo, de have dog handlet saaledes, fordi de
derved virkelig troede at opfylde vor Villie, men
de have taget feil i „den Henseende“, og derfor
bør man bære over med dem, de have handlet i
Kraft af den Tillid, vi havde til dem, og
vi bør bedømme dem i Kraft af den Tillid, som
de vidste, vi havde til dem.“ Monrad spurgte,
om man skulde tale saaledes, og han svarer da:
„Men her indtræder den for de afgaaede Ministre
uheldige Omstændighed, at vi tydeligt have sagt,
at vi ikke havde Tillid til dem, saa at
altsaa den Grund til at bevilge disse Summer,
som man kunde søge i et særegt Tillidsforhold
i den derpaa grundede Formening hos Mini-
steriet, at det, naar det handlede af dets egen
Overbevisning, tillige handlede ud af vor Over-
bevisning, ikke holder Stif“. Derfor siger jeg
fremdeles, at Forholdet er det samme nu som i
1855. Da stod der et Anklageforslag imod et
Ministerium, der savnede Tillid hos et Flertal i
Folkethinget, og nu staa der et Anklageforslag
mod to Ministre, der ligeledes have savnet Tillid
hos Majoriteten i Folkethinget. Dette var det
andet Sammenligningsled, som jeg vilde tillade
mig at fremdrage overfor den ærede Taler. Den
ærede Talers øvrige Bemærkninger indeholdt jo
kun en Henviisning til hans Uttringer under den
forrige Sag. Seg tror, at jeg tilstrækkelig har be-
svaret dem, men skulde der saunes Noget i min
Befvarelse, skal jeg med største Beredvillighed sup-
plere det ved 2den Behandling.

Nimestad: Hvis den ærede sidste Taler
harde indskrænket sig til at fremhæve det sidste
Moment, han drog frem som et Ligheds punkt
mellem den foreliggende Anklage og den tidligere,
saa skulde jeg ikke i nogen væsentlig Grad have
modsaagt ham; thi han kan ikke Andet end have
Ret i, at der i det ene Tilfælde som i det andet
har ligget en Uvillie mod de paagældende Mi-
nistre, kun med den Forskjel, at forrige Gang var
denne Misillid til Stede hos hele Folkethinget,
ja hele Rigsdagen, medens den denne Gang
er til Stede hos Flertallet her i Thinget.
Som sagt, hvis det ærede Medlem kun havde
fremhævet dette Ligheds punkt, skulde jeg ikke have